



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 9. Diabolica facies imprecatione impetrata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

rent. Nunc nigrae, rugosae, pilosae, verrucosae, cornutae cacodæmonum facies, quas à natura accepisse miserrimum fuisset, sponte quærentur, emuntur, induuntur, & obuia festiuitate sub Orcino schemate triumphatur, ac deformis supplicij calamitas pro lætitiæ materia habetur. Quid ergo accusant homines, quæ affectant? cur cum impatientia habent, quod quærent, si non habent?

§. IX.

Diabolica facies imprecatione impetrata.

Immo quod optant? nam siue precantur, siue imprecantur, optare utiq; videntur, quæ imprecantur æquè, ac quæ precantur. Ita & Seneca pronunciauit, cuius hæc sunt: *Iam non miror, si omnia nos à pri-*

Senec.
ep. 11.

ma pueritia mala sequantur. Inter execrationes parentum crenimus. Exaudiunt dij quoque nostram pro nobis vocem gratuitam. Quid querimus, si exaudimur? Et tamen multos Deus punit, quia exaudit. In Geldria, circa annum Christi M. DL. XXV. mirabile exemplum accidit. Quidam, inquit

Wierus, non obscuri nominis Regi Hispaniarum, apud Geldros militans, quum è familia nobili honestam duxisset coniugem, quam & durius

Wier. l. 4.
cap. 18. de
præfig.
dæm.

durius

252 Cap. VII. *Monstra esse à Deo puniente,*
durius tractabat, intelligeretq; tandem ipsam
uterum ferre, indignanter veluti sinistre pre-
catus, ait illi: Tu infernalem gestas demonem,
quem gladio confodiam. Non longè post filio-
lum genuit, dimidia corporis inferioris parte
benè formata: verùm superior pars lituris ru-
bris & nigris fœda apparuit, oculis in fronte
locatis, ore rotundo, nigro, tetro, ut Satyrus;
auribus longis, veluti canis venatorius: in
vertice duo cornua nonnihil intorta, quæ ma-
nibus contrectata reddebantur sanguinea. Ha-
bes hîc, non vnam tantùm, sed ferè om-
nes capitis partes monstrosas. Quid hor-
res? quid naturam detestaris? quid Deum
in ius vocas? talem huic marito vxor par-
tum edidit, qualem optauit. Ita nimirum
nunquã naturæ Gubernator ingratis ho-
minibus satisfacit, siue det, quod petunt,
siue neget. Cur imprecantur, quod auer-
santur? Ac sanè cùm omnes imprecatio-
nes sint malæ, Plato tamen nihil censet fi-
lijs esse periculosius, imprecatione paren-
tum; quemadmodum etiam nihil illis sa-
lubrius est, quàm si parentum suorum be-
nedictione mereantur, ut olim in Isaaco,
Iacobo, Tobia alijsq; fuit videre. Certè,
ut non potest arbor bona malos fructus facere,
fic

sic neque homo bonus ferere maledictionem in immerentes.

§. X.

Voce monstrosa puniti.

Nec alios duntaxat feriunt Diræ & maledictiones, sed sæpe etiam redeunt in caput ipsius execrantis; neque manent in externo monstifico aspectu, sed vocem quoque monstificam efficiunt. *Sane memorabile est*, inquit horarum succifiuarum author, *quod non ita pridem in vicinia contigit, cum quidam multis imprecationibus & execrationibus subditos suos miserè afflixisset, & coëgisset, ut arcem suam durissimis laboribus edificarent, eosq; inter laborandum, & alias, nullo alio nomine, quàm CANES suos appellaret. Nondum enim edificio absoluto ingruissimum morbum incidit; cumq; nondum ab imprecando, & subditos CANES suos appellando desisteret, Deum ita offendit, ut prorsus elinguis fieret, & dum hac scriberem, nulla articulata humana vox, sed solummodo latratu caninus ab eo exaudiretur. Nimirum quædam talionis forma est, ut quod alterum cogis pati, ipse patiaris. Quia per qua peccat quis, per hæc & torquetur. Quod iustitiæ diuinæ est; clementiæ est, quando nõ fit;*

Phil. Camerar.
Cent. 1.
cap. 86.

Sap. 11. 17.